

ՀԲԸՄ ԵՎՐՈՊԱ ՃԵՊԱԶՐՈՒՅՑ
ԵՎՐԱՄԻՈՒԹՅՈՒՆԸ ՊԵՏՔ Է ՆԵՐԳՐԱՎՎԻ ԼԵՌՆԱՅԻՆ ՂԱՐԱԲԱՂ
ՈՒՄԵՎ ՕԳՆՈՒԹՅՈՒՆ ՀԱՏԿԱՑՆԻ

1. Մեր նպատակները

Ղարաբաղի 1994 թվականի պատերազմի ավարտից ի վեր Եվրոպական միությունը խուսափում է որևէ կապ հաստատել Լեռնային Ղարաբաղի հետ և չի ցուցաբերում ոչ մի աջակցություն այնտեղի երկար ժամանակ տառապող ժողովրդին¹: Միջազգային մարդու իրավունքների և մարդասիրական կազմակերպություններն բացարձակաբար բացակայում են այդ տարածքից: Այնուամենայնիվ, Եվրոպական միությունը շատ պատճառներ ունի ներգրավվելու Լեռնային Ղարաբաղում ցուցաբերելու աջակցություն այնտեղ ապրող մարդկանց և համագործակցելու այնտեղի քաղաքացիական հասարակության և քաղաքական պաշտոնյաների հետ AGBU Europe-ը այդ պատճառով կոչ է անում Եվրոպական միության առաջնորդներին ամրապնդել քաղաքական կամքը և օգտագործել ստեղծված միջոցները խթանելու խաղաղություն և համերաշխություն Ղարաբաղի ժողովրդի մեկուսացմանը վերջ դնելու համար:

Չնայած որ, այս լրացուցիչ առաջխաղացումը չի ավարտի նրանց միջև եղած հակասությունը, ամեն դեպքում դրանք կլինեն Եվրոպական քաղաքականության ամենաեական փոփոխությունները վերջին 20 տարիների ընթացքում: Դրանք վերջ կդնեն Ղարաբաղի և այնտեղի բնակչության մեկուսացմանը՝ էականորեն նպաստելով խաղաղությանը և ապահովությանը շրջաններում:

¹ Ղարաբաղի հետ կապված ԵՄ-ի միակ նախագիծը՝ Եվրոպական Համագործակցություն հանուն Լեռնային Ղարաբաղի հակամարտության խաղաղ կարգավորման ծրագիրը (<http://www.epnk.org>) խրախուսում է երկխոսությանը Ադրբեջանից եւ Հայաստանի ինդիվիդուալների միջև, բայց չի հատկացնում որևէ օժանդակություն Լեռնային Ղարաբաղի բնակչությանը:

Sign the petition at: www.change.org
Campaign page: www.agbueurope.eu
Email: 4EUinKarabakh@agbueurope.eu

2. Աջակցության անհրաժեշտությունը Լեռնային Ղարաբաղում

Մոտ 150000 մարդ է այս պահին ապրում Ղարաբաղում՝ ամեն օր առերեսվելով զգալի մարտահրավերների:

- Վերջերս տեղի ունեցած քառօրյա պատերազմը (ապրիլի 2-4, 2016) ստիպեց շատ մարդկանց լքել իրենց տները: Ղարաբաղի իշխանությունները այժմ պետք է համապատասխան միջոցներ ձեռնարկեն, որպեսզի վերակառուցեն նրանց տները և վերաբնակեցնեն տեղահանված ժողովրդին:
- Կան ապրիլյան քառօրյա պատերազմի ընթացքում պատերազմական հանցանքների մասին պնդումներ. պատերազմի գերիները մահապատժի են ենթարկվել ադրբեջանական զինվորների կողմից, որոշները՝ շատ բարբարոսական ձևով, ինչպես նաև խաղաղ բնակիչները ենթարկվել են տանջանքների և սպանվել: Որոշ սպանված զինվորների և խաղաղ բնակիչների մարմիններ պարբերաբար կտտանքի են ենթարկվել:
- Ղարաբաղի հյուսիսային, հարավային և արևելյան սահմանների առաջնագծերը պաշարման մեջ են: Այն միացած է Հայաստանին (որը նույնպես Ադրբեջանի և Թուրքիայի կողմից շրջափակման մեջ է) երկար լեռնային ճանապարհով: Օդային ուղիներ անհնար են, քանի որ Ադրբեջանը սպառնում է կրակ բացել յուրաքանչյուր ինքնաթիռի վրա, որը վայրէջք կկատարի Ղարաբաղ, ներառյալ քաղաքացիական ինքնաթիռների վրա:

Այս իրավիճակը նաև խափանում է Ղարաբաղի խաղաղ բնակչության ապրելակերպը շատ առումներով, օրինակ՝

- Կրակոցները և բռնության սպառնալիքները ակնհայտ հոգեբանական ազդեցություն են ունենում բնակչության վրա: Մահմանամերձ գյուղերում ապրող կանանց ավելի քան 86%-ը պարբերաբար տառապում է հոգեբանական խնդիրներով, ինչպիսին օրինակ՝ դեպրեսիան, ստրեսները և նյարդահոգեբանական խնդիրները, որոնք կապված են առաջնագծի դժվարակեցության հետ²:
- Լեռնային Ղարաբաղը՝ ըստ Halo Trust-ի՝ առաջատար ակնազերծող միջազգային կազմակերպության, ակնային պատահարների մահացության ամենաբարձր ցուցանիշով երկրներից է աշխարհում՝ հավասարվելով Աֆղանստանին: Զոհերի քառորդ մասը երեխաներ են: Բացի ֆիզիկական վտանգից ակնապատ տարածքները խոչընդոտում են էկոնոմիկայի՝ թույլ չտալով հողագործներին օգտագործել իրենց հողատարածքները: Շատերը չգիտեն, որ ամեն տարի խաղաղ բնակչությունը տալիս է

² <https://www.theguardian.com/world/2016/aug/02/living-in-one-of-europes-frozen-conflicts-movses-nagorno-karabakh>. Accessed August 2016

Sign the petition at: www.change.org
Campaign page: www.agbueurope.eu
Email: 4EUinKarabakh@agbueurope.eu

գոհեր... 2014-ին 8 դեպք է եղել, որոնցից երկուսը՝ մահ և երկուսը՝ անդամահատում³: Ըստ առաջատար Halo Trust ակնազերծող բարեգործական կազմակերպության՝ Լեռնային Ղարաբաղի չճանաչված կարգավիճակը խոչնդոտում է շատ կառավարություններին հովանավորել մարդասիրական գործունեությունները տարածաշրջանում, և HALO-ն չի ստանում ֆինանսավորում Հայաստանի կառավարությունից: Մինչ վերջերս մեր միակ հիմնական նվիրատուն Ղարաբաղում ԱՄՆ կառավարությունն էր USAID-ի միջոցով, բայց նրա հովանավորումը սահմանափակվում է մինչ Լեռնային Ղարաբաղի ինքնավար հանրապետություն⁴:

Բարոյական և հումանիտար տեսանկյունից կասկած չկա, որ այս հարցում շատ աջակցության կարիք կա: Եվրոպական միությունը պետք է ապահովի ֆինանսական, ինչպես նաև հոգեբանական աջակցություն Ղարաբաղի երկար ժամանակ տառապող հասարակությանը, որովհետև դա համապատասխանում է իր սկզբունքներին և քաղաքականությանը: Եվրոպական միությունը տրամադրում է աջակցություն բոլոր այն տարածքներին, որոնք ունեն դրա կարիքը՝ անկախ տարածքների քաղաքական կարգավիճակից:

Իրականում Ղարաբաղը միակ չճանաչված տարածքը չէ Եվրոպական հարևանությամբ. Հարավային Օսեթիան, Աբխազիան, Տրանսնիստիան և Հյուսիսային Կիպրոսը այլոց հետ մեկտեղ գտնվում են նույն կարգավիճակում և բոլորն էլ ստանում են էական օգնություն Եվրամիությունից: Այդտեսակ ծրագրեր իրականացվում են նաև Մոլդովայի Տրանսնիստրիա շրջանում: Հեռու լինելով հալածանքից՝ Տրանսնիստրիան նույնիսկ օգուտ կբաղի Մոլդովայի և ԵՄ-ի միջև բարենպաստ առևտրային ռեժիմից⁵: Ինչ վերաբերվում է Կոսովոյին, որը նույնպես նախկինում ճանաչված չի եղել⁶, ստացել է 2 միլիարդ եվրո օգնություն, որի մեծ մասը ստացել է մինչև միջազգային ճանաչման գործընթացի սկսվելը:

Հետևաբար չպիտի լինի ոչ մի պատճառ առանձնացնելու Ղարաբաղը բոլկոտի և մակուսացման միջոցով:

ԵՄ-ի բոլկոտը Ղարաբաղի նկատմամբ ոչ միայն մարդասիրական տեսանկյունից անբացատրելի է, այլ նաև **անարդյունավետ է**:

³ <http://www.landminefreeartsakh.com/about-us/>. Accessed November 2016

⁴ <https://www.halotrust.org/minefreenk/our-role-in-nagorno-karabakh/>. Accessed November 2016

⁵ <http://www.euractiv.com/section/europe-s-east/news/moldova-eu-commission-clarifies-intentions-about-transnistria/>. Accessed November 2016

⁶ Մի քանի ԵՄ անդամ երկրներ դեռ չեն ճանաչել Կոսովոյի անկախությունը, այդ թվում՝ Իսպանիա, Սլովակիա, Կիպրոս, Ռումինիա և Հունաստան:

Sign the petition at: www.change.org
Campaign page: www.agbueurope.eu
Email: 4EUinKarabakh@agbueurope.eu

Խաղաղությունները տարածաշրջանում բարձր են: Կոնֆլիկտային ռիսկերը և վրեժխնդրության գործողությունները լայնորեն բացահայտված են, ինչպես նաև տարածաշրջանի այլ դերակատարների սպառնալիքներ նախադրյալներ կան: ԵՄ-ի ներկայիս դիրքորոշումը հաճախ արդարացվում է ինչպես լավագույն տարբերակը ներգրավված լինելու և օգնելու խաղաղեցնել շրջանը. Ադրբեջանին այս հարցում բարկացնելը, ըստ որոշ ԵՄ անդամների, կվնասի նրանց հարաբերությունները և կնվազեցնի ԵՄ-ի լծակները:

Իրոք, Ադրբեջանի հանրապետությունը ներդնում է զգալի քաղաքական և

դիվանագիտական ներուժ, ինչպես նաև ֆինանսական ռեսուրսներ սաստկացնելու Ղարաբաղի շրջափակումը և երաշխավորելու օտարերկրյա քաղաքական առաջնություններին և լրագրողներին դուրս մնալ այդ փոքր տարածքից: Նրանք նույնիսկ ունեն այն բոլոր մարդկանց սև ցուցակը, ովքեր այցելել են Ղարաբաղ՝ համարելով այդ մարդկանց *personae non gratae*:

ԵՄ-ն այսպիսով անձնատուր է լինում Ադրբեջանի անհաշտողականությունը սեփական արժեքների, ինչպես նաև իր լծակների և լիազորությունների հաշվին: Բայց այս մոտեցումը անարդյունավետ է: Եվրոպայի՝ առավել անհաշտ կողմին սիրաշահելու քաղաքականությունը նվազեցնում է իր լծակները և իշխանությունը: ԵՄ-ին չի հաջողվում օգնել նվազեցնել լարվածությունը, կառուցել կամուրջներ կամ ստեղծել վստահության մթնոլորտ: Սա, ամենայն հավանականությամբ, խթանում է և ոչ թե կանխում անկայունությունը:

ԵՄ-ի շահերը և խաղաղության ու բարգավաճման ձգտելու միտումները այսպիսով շատ ավելի լավ կմատուցվեն, եթե իրենց ներգրավվածությունը լիովին համահունչ լինի իր հիմնական արժեքներին և սկզբունքներին. այդ առումով Ղարաբաղի ժողովրդի առօրիայում ներգրավվելը կլինի առաջին ճիշտ քայլը:

ՆԱԽԱՊԱՏՄՈՒԹՅՈՒՆ. ԼԵՌՆԱՅԻՆ ՂԱՐԱԲԱՂ և ԵՄ ՔԱՂԱՔԱԿԱՆՈՒԹՅՈՒՆ

Լեռնային Ղարաբաղը փոքր տարածք է Հայաստանի և Ադրբեջանի միջև: Այն ներառված էր սովետական Ադրբեջանի հանրապետության մեջ Սովետական միության ժամանակ: Չնայած հայերի մեծամասնության նկատմամբ ցուցաբերված խտրականությանը սովետական ռեժիմի ներքո մինչ 1991 թվականը՝ այն փորձեր կատարվեց օգտվել 1980-ի վերջերին Սովետական

Sign the petition at: www.change.org
 Campaign page: www.agbueurope.eu
 Email: 4EUinKarabakh@agbueurope.eu

Միության ժողովրդավարացումից, որպեսզի բարձրաձայնի իրենց դժգոհությունները: Ադրբեջանի իշխանությունների կողմից անհանդուրժողական արձագանքը՝ գյուղացիների ջարդերի և տեղահանությունների տեսքով, նպաստեց ինքնապաշտպանական խմբերի ձևավորմանը: Այս իրավիճակը հանգեցրեց պատերազմի՝ սկսած 1991 թվականի վերջերից մինչև 1994 թվականի մայիս: Հակառակ բոլոր սպասումների՝ Ղարաբաղի ինքնապաշտպանական բանակը հաղթեց պատերազմը, բայց խաղաղության պայմանագիր չստորագրվեց: Փոխարենը, Ռուսաստանի միջնորդությամբ հրադադարի ռեժիմ հաստատվեց 1994 թվականի մայիսին Ղարաբաղի, Ադրբեջանի և Հայաստանի միջև: Այն շարունակում է մնալ այն փխրուն հիմքը ներկայիս ստատուս-քվոյի համար:

1994-ից սկսված բանակցությունները ոչ մի առաջընթաց չեն ունեցել, քանի որ Ադրբեջանը շարունակում է պնդել լիակատար ինքնիշխանություն այդ տարածքի նկատմամբ, սակայն հրաժարվում է տրամադրել համապատասխան անվտանգության երաշխիքներ Ղարաբաղի բնակչությանը: Միևնույն ժամանակ Ադրբեջանը հրաժարվում է ուղղակիորեն բանակցել ներգրավված կողմերի հետ, այդ թվում Լեռնային Ղարաբաղի ղեկավարության փորձելով մտացածին ձևով ներկայացնել, թե պատերազմի պատճառը ոչ թե ընդհանուր վատ վերաբերմունքն է փոքրամասնության նկատմամբ, այլ Հայաստանի Հանրապետության ազդեցիկ: ՀՀ-ն էլ իր հերթին չի համաձայնվում Ադրբեջանի վերահսկողությանը Ղարաբաղի նկատմամբ:

20 տարվա բանակցություններից հետո Լեռնային Ղարաբաղի ապագա կարգավիճակի մասին բանակցությունները վերածվել են տեսական գործողությունների կողմերի միջև ընդհանուր վստահության բացակայության պատճառով: Հայերը բողոքում են, որ նախկին պայմանավորվածությունները պարբերաբար ոտնահարվել են՝ բազմիցս մատնանշելով պատերազմի ժամանակ կատարված ոճրագործությունները: Նրանք նաև մտահոգված են, որ թշնամական հռետորաբանության մակարդակը Ադրբեջանական կառավարության և ՁԼՄ-երի կողմից այնքան շատ է Ադրբեջանում, որ խաղաղ գոյակցությունը անհնար է մինչև այս հռետորաբանության ազդեցությունը չվերափոխվի:

Իրավիճակը առավել բարդացած է Կովկասում տեղի ունեցող գեոպոլիտիկ խաղերից: Ռուսաստանը փորձում է պահպանել իր ազդեցությունը տարածաշրջանում, Թուրքիան իր հերթին փորձում է մեծացնել իր ազդեցությունը տարածաշրջանում՝ հատկապես թուրքական և մուսուլմանական տարածքներում, իսկ ԱՄՆ-ն ձգտում է ամրապնդել իր սեփական գլոբալ իշխանությունը և նավթային շահերը: Բաքուն այժմ նավթի հիմնական արտադրող է, իսկ Կովկասը կապող օդակ է հանդիսանում մայցամաքների միջև՝ հատկապես ածխաջրածնային տրանսպորտի հետ կապված:

Ղարաբաղի հակամարտության միջազգային դիտորդները տարիներ շարունակ զգուշացրել են, որ պատերազմը կարող էր բորբոքվել ցանկացած ժամանակ և կարող է տարածվել ավելի լայն մաշտաբներով՝ ընդգրկելով տարածաշրջանային գերտերություններ՝ այդ թվում Թուրքիան, ՆԱՏՈ-ի անդամներ Ռուսաստանը և Իրանը: Տարիներ շարունակ հրադադարի ռեժիմի խախտումներ են տեղի ունեցել երկու կողմերի բանակների շփման գծում՝ պատճառելով հարյուրավոր զոհեր:

Այս վախերը հաստատվեցին 2016 թվականի ապրիլին՝ քառօրյա պատերազմի ժամանակ: Մի քանի ճակատներից Ադրբեջանի զորքերի հարձակումը հանգեցրեց կատաղի պայքարի և բազմաթիվ զոհերի, 100ից մինչև 350, այդ թվում և խաղաղ բնակչությունից: Մա

Sign the petition at: www.change.org
Campaign page: www.agbueurope.eu
Email: 4EUinKarabakh@agbueurope.eu

հակամարտության ամենադաժան դրվագն էր՝ սկսած 1994-ի զինադադարի պայմանագրից:

Միջինական պատերազմի բռնկումը վառ օրինակ է այն մեծ ազդեցության. որ Եվրոպական տարածաշրջանային կոնֆլիկտները կարող են ունենալ ողջ մայրցամաքում: Արդյոք Եվրոպան կարող է իրեն թույլ տալ ևս մի պատերազմ, որը կանխարգելի է:

ԵՄ-ի՝ Ղարաբաղյան քաղաքականությունը

Սովետական միության ավարտից հետո տարբեր Եվրոպական հաստատություններ ձգտել են ընդլայնել համագործակցության եվրոպական մոդելը նախկին խորհրդային միության անդամ պետություններում, այդ թվում նաև Կովկասում: ԵՄ-ն մասնավորապես փորձել է սա իրականացնել Եվրոպական Հարևանության Քաղաքականության և Արևելյան Գործընկերության միջոցով, որի նպատակն է խթանել կայունությունը, ժողովրդավարությունը և բարգավաճումը այդ երկրներում ավելի սերտ ինտեգրման, միասնական շուկայի և սերտ քաղաքական համագործակցության միջոցով:

Տեսլականը կայանում է նրանում, որ աճող տնտեսական ինքնուրույնությունը՝ զուգորդված լայն տարածված երկխոսությամբ, կնպաստի կառուցողական համագործակցությանը, և ոչ թե հակամարտությանը պետությունների միջև: Սա համահունչ է այն մոտեցմանը, որ ԵՄ-ն խուսափում է թշնամանալ Ադրբեջանի հետ և որոշել է Ղարաբաղի հետ կապեր չստեղծել:

Այնուամենայնիվ, Արևելյան Գործընկերության քաղաքականությունը վերջին տարիներին հստակ ցույց տվեց իր գործունեության սահմանները, մասնավորապես Ուկրաինայում և Կովկասում, որտեղ այժմ իրավիճակն ավելի անկայուն է, քան նախկինում: Տարորինակաբար, սկսած այն պահից, երբ ԵՄ-ն առաջին անգամ ձևակերպեց իր տարածաշրջանային քաղաքականությունը 2003 թվականին, որպեսզի նպաստի ժողովրդավարությանը, շուկայական տնտեսությանը և հիմնախնդիրների լուծմանը տարածքում՝ Ադրբեջանը ամրապնդեց մեծ ժառանգական նավթային բռնապետություն դերը, որի առաջնորդ Իլհամ Ալիևը սրում է հայերի հանդեպ խտրականությունը և ատելությունը՝ ճնշելով այլախոհությունը և ամրապնդելով իր վերահսկողությունը իր երկրում:

Քանի որ Ադրբեջանի իշխանությունները պարբերաբար հրաժարվել են համագործակցել որևէ հայի հետ բազմակողմանի համաժողովներում, ԵՄ-ի փորձը Հայաստանի և Ադրբեջանի միջև երկխոսության կամուրջներ կառուցելու հարցում չի հաջողվում: Տարածաշրջանային ներկայիս մոտեցմամբ, որը հասնում է իր հստակ սահմանափակումներին՝ ժամանակն է, որ ԵՄ-ն վերանայի իր մոտեցումը տարածաշրջանին և ներգրավվի Լեռնային Ղարաբաղի բնակչության առկա հիմնախնդիրներում:

Sign the petition at: www.change.org
Campaign page: www.agbueurope.eu
Email: 4EUinKarabakh@agbueurope.eu

BACKGROUND: NAGORNO – KARABAKH AND EU POLICY

Nagorno-Karabakh is a small territory between Armenia and Azerbaijan. It was incorporated in the Soviet Republic of Azerbaijan during the Soviet era. However, its overwhelmingly Armenian population felt discriminated against under the Soviet regime, prior to 1991, and sought to take advantage of the democratization of the Soviet Union in the late 1980's to voice their grievances. The overreaction on the part of Azerbaijani authorities in the form of pogroms and deportations of villagers prompted the formation of self-defence groups. This situation eventually led to a war from late 1991 to May 1994. Against all expectations, the Karabakh "self-defence army" won the war, but no peace treaty was signed. Instead, a Russian-brokered cease-fire was concluded in May 1994 between Karabakh, Azerbaijan and Armenia. It remains the only fragile foundation for the current status-quo.

Since 1994, negotiations have made no progress as Azerbaijan insists on full sovereignty over the territory, but refuses to provide credible security guarantees to the population of Karabakh. At the same time, Azerbaijan refuses to negotiate directly with those concerned, the leadership of Nagorno-Karabakh, seeking to create the fiction that the war resulted not from gross mistreatment of a minority, but from an aggression by the Republic of Armenia. The Republic of Armenia for its part refuses to agree, on behalf of absent Karabakh negotiators, to Azerbaijani control over Karabakh.

After more than 20 years of negotiations, the talks over the future status of Karabakh have turned into a rather theoretical exercise due to the total absence of trust between the parties. Armenians complain that prior agreements have been routinely flouted and have repeatedly pointed out the atrocities committed during the war. They are also concerned that the level of hostile rhetoric by public authorities and the media is such in Azerbaijan that peaceful coexistence is unthinkable unless the effects of this rhetoric are reversed.

The situation is further complicated by the geopolitical games being played in the Caucasus: Russia seeks to preserve its sphere of influence, Turkey seeks to expand its own influence in the region, particularly in Turkic and Muslim areas, while the US seeks to assert its own global authority and oil interests. Baku is now a major oil producer, and the Caucasus is a bottleneck for communication between continents, especially for the transport of hydrocarbons.

Observers of the conflict over Karabakh have for years warned that war could flare up at any time and could trigger a wider conflagration involving some of the regional powers, including Turkey, a NATO member, Russia and Iran. For years, ceasefire violations have been occurring between the two armies at the contact line, causing hundreds of casualties.

These fears have been confirmed by the outbreak of the "Four-Day War" in April 2016. An attack on several fronts by Azerbaijani troops led to fierce fighting and a number of casualties estimated between 100 and 350, including civilians. This was the most severe episode of the conflict since the cease-fire of 1994.

The fall-out from the Syrian war is a prime example of the profound effects that conflicts in the

Sign the petition at: www.change.org
Campaign page: www.agbueurope.eu
Email: 4EUinKarabakh@agbueurope.eu

European periphery can have throughout the continent. Can Europe really afford another preventable war?

EU Policy towards Karabakh

Since the end of the Soviet Union, different European institutions have sought to extend the European model of cooperation between states to former Soviet Republics, including the Caucasus. The European Union in particular has sought to contribute to this effort with its European Neighbourhood Policy and the Eastern Partnership, the goal of which was to promote stability, democracy and prosperity in these countries through a closer integration with the single market and through closer political cooperation.

The vision was that growing economic interdependence, combined with a wide-ranging “dialogue”, would promote constructive cooperation rather than conflict between states. It is consistent with this approach that the EU has avoided antagonising Azerbaijan and decided not to engage with Karabakh in any way.

However, the Eastern Partnership policy has clearly shown its limits in recent years, particularly in the Ukraine and in the Caucasus, which now experience greater instability than before. Ironically, it is precisely since the EU first formulated its policy for the region, in 2003, to promote democracy, a market economy and conflict resolution in the area, that Azerbaijan has solidified into a hereditary oil dictatorship whose leader, Ilham Aliyev, exacerbates nationalism and hatred of the Armenians to quell dissent and consolidate his control over his country.

As Azerbaijani authorities have also systematically refused to cooperate with any Armenians in multilateral fora, the EU's investment in dialogue has clearly failed to build bridges between Armenians and Azerbaijanis. With the current approach to the region reaching its inherent limitations, it is time to question its approach to the region and engage with the population of Nagorno-Karabakh.

Sign the petition at: www.change.org
Campaign page: www.agbueurope.eu
Email: 4EUinKarabakh@agbueurope.eu

